

Erindringer fra Køng.

De røde vanter.

Det var i vinteren 28/29, jeg havde fyldt seks aar for nogle maaneder siden. Mor havde i efteraaret strikket mig et par røde vanter og jeg kan huske at jeg var saa stolt over deres kulør, for mor brugte naesten udelukkene graat garn naar hun strikkede.

Jeg fik snart lejlighed til at faa brug af mine vanter, for den vinter fik hele omegnen i løbet af kort tid et ualmindeligt stort snefald. Det resulterede i at landevejen, som dengang gik gennem Køng, blev spaerret til biltraffik paa grund af store snedriver sydfor mod Vordingborg og nordfor mod Naestved.

Det blev besluttet at lukke Køng skole, fordi mange af eleverne var fra omliggende gaarde hvor vejene i steder var dækket af dyb sne.

Helge var godt kendt af byens unge, skønt vi kun havde boet i 'Vennely' i lidt over et aar. Eleve aar gammel hans dristighed, opfindsomhed og gode humør havde hurtigt gjort ham populaer blandt skolekammeraterne. Det var nok derfor at den formiddag, efter nyheden om skolelukningen var spredt i byen, at syv otte drenge og piger omkring Helges alder kom ind i gaarden ved 'Vennely' med deres slaeder og forhørte om Helge vilde med paa 'Bankerne' for at kjaelke.

Den ide var han straks med paa, og da jeg spurgte, saa tilkendte han at jeg kunde komme med. I kort tid var vi begge klaedt paa med varme klaeder, strikkehuer, tørklaeder og mig med mine røde vanter. Helge fik vores gamle slaede ud af tørveskuret, bandt et traekkerb foran, og i kort tid var vi afsted med den lille gruppe. Jeg var ikke helt klar over hvor vi skulde hen, da vi med højt humør og slaeder i traek marcherede ud af byen paa den nu tomme landevej.

Kostraede Banker, vores maal, ligger cirka en kilometer west fra Køng. Det er nogle lave bakker med en samling ^{beskedne huse} langs vejen.

Paa den højeste af bakkerne laa Køng mølle. Og det var der oppe i naerheden af møllen at vi fandt en skraaning som var ideelt som en kjaelkebane. Vi var ikke de første paa banen, der var allerede nogle børn fra husene naerved i fuld gang med at kjaelke. Jeg kan huske at de i begyndelsen betraktede køngerne som uindbydte gaester. Men som dagen gik saa blev forholdene mellem de to grupper da bedre. Der blev konkurrence med hurtigste slaedeløb ned af bakken, hvor Helge var ivrig deltager, jeg var da ogsaa med paa mange turer, skønt det tog mig laengere at klatre op til toppen. Ind imellem slaedeturer var der sneboldskampe, saa tiden gik hurtigt med munterhed og godt humør.

Hen paa eftermiddagen besluttede køngerne at det var tid at vende hjemad. Mørke kommer jo tidligt paa den aarstid og traethed var nok begyndt at saette ind for de fleste.

Vi havde lige kommet ned til landevejen fra bakken, da, som held vilde have det, en stor kane trukket af et par friske heste kom glidene forbi i retning af Køng. Det var ikke en rigtig kane men rettere en sto: gaardvogn hvor hjulene var taget af og kaneski havde blevet paamonteret. Kusken sad paa et saede foran og i vognbunden laa et lag runde traestammer saa lange at de stak noget bagud. Køngerne lod ikke den lejlighed slippe, og hurtigt løb og bandt deres slaeder bagved, medens andre klatrede op paa laeset. Kusken sagtede ikke farten, men til gengæld forhindrede han ikke paahaengerne. Helge og jeg var de sidste ned fra bakken da kanen gled forbi med ret god fart, og han øgede mig til at løbe og klatre op, medens han løb og forsøgte at binde slaeden bagpa: Jeg løb saa hurtigt som jeg kunde, og naaede da ogsaa at faa fat i en a: traestammerne med en haand, men saa følte jeg mine ben svigte og var nødt til at give op. Da Helge saa at jeg ikke kunde følge med, saagav

han op ogsaa og vi blev staaende paa vejen med slaeden, medens kanen forsvandt i afstanden med lyden af jubel fra de heldige paahaengere.

Det var efter at kanen var langt vaek at jeg opdagede at en af mine vanter havde forsvundet, nok da jeg prøvede at komme op paa laeset. Saa vejen syntes meget lang som vi sjokkede hjemad. Jeg hviste at Helge var skuffet over begivenhederne, og følte at jeg havde svigted ham da det gjaldt. Og som jeg taenkte paa min tabte vante, syntes jeg at det var kedeligt at en saadan god dag skulde ende saaledes.

Kolde og traette naermode vi os endelig 'Vennely', da paa en afstand vi spejdede noget kulørt i sneen foran huset. Det viste sig at vaere min tabte vante, øjensynligvis havde en af de unge paa kanen opdaget den og kastede den af da de gled forbi. Det pyntede lidt paa mit humør.

Naeste dag, med hjaelp af skovlemandskab, kom sneplovene igennem fra Vordingborg og Naestved. Vejen blev gruset og aabnet til biltraffi skolen aabnede og det daglige liv kom igang igen.

Der blev ikke andre slaedeturer til 'Bankerne' det aar eller andre aar at jeg kan huske. Enten for lidt sne, aapne og grusede veje, eller en ting eller et andet. Men jeg mindedes ofte om den dag, isaer naar jeg trak mine røde vanter paa.

Ejnar